

Arrest

nr. 220 168 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
Auguste Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vooreerst dat wat de gezondheidsproblemen van verzoeksters oudste zoon K. betreft, de door verzoekster ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de medische elementen, zo stelt de commissaris-generaal, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat zij en haar zoon wel degelijk toegang hadden tot medische zorg in Albanië en dat de staat haar ook een tijdlang financieel steunde in de zorgen, aldus de commissaris-generaal die hier vervolgens aan toevoegt dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, hetgeen verzoekster wenst aan te tonen met beelden op een CD-rom, doch dit kwaliteitsverschil geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Inzake verzoeksters bemerking dat de gezondheidszorg in Albanië corrupt is en dat zij de dokters geen smeergeld meer kan blijven betalen, wordt opgemerkt dat zij deze praktijken nooit heeft aangekaart bij de daarvoor toegewezen Albanese overheidsinstellingen.

De commissaris-generaal stelt voorts dat ook financiële motieven aan de grondslag (lijken te) liggen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, en oordeelt dat dit echter motieven van louter socio-economische aard zijn die bijgevolg evenmin onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren.

Evenmin zijn er, zo luidt de bestreden beslissing, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij er op wordt gewezen dat verzoekster een tijdlang recht had op een uitkering en haar zoon kon opgenomen worden in verschillende centra en dat haar echtgenoot werkt en dus een loon heeft.

Inzake verzoeksters verklaringen dat de school onterecht haar zoon geweigerd heeft, wordt opgemerkt dat haar andere zoon wel toegelaten werd en dat het dan ook goed mogelijk is dat K. te veel zorg behoeft voor die school. Bovendien kon, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, K. nadien wel naar een staatscentrum gaan. Indien verzoekster zich echter ernstig te niet gedaan voelde, is het, aldus de commissaris-generaal, opmerkelijk dat zij nagelaten heeft een klacht in te dienen tegen deze school.

De problemen in het centrum waar verzoeksters zoon gebeten werd door een andere patiënt en het conflict dat escaleerde met de directrice zijn, zo wordt vastgesteld, evenmin voldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hierbij wordt er o.a. op gewezen dat ondanks het feit dat verzoekster zeer ontevreden was over de gang van zaken in het centrum, zij nooit een poging deed om een klacht in te dienen, ze geen verdere stappen ondernam en K. naar het centrum bleef gaan.

Wat betreft het door verzoekster aangehaalde pestgedrag van medeburgers ten opzichte van haar zoon, en ten opzichte van haar persoon wanneer ze erbij was, wordt opgemerkt dat deze problematiek evenmin voldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dienaangaande wordt eveneens geconcludeerd dat verzoekster voor die pesterijen nooit een klacht heeft ingediend, wat, zo luidt het, hoogst opmerkelijk is.

Verzoekster is er dus, zo oordeelt de commissaris-generaal, geenszins in geslaagd aannemelijk te maken dat zij voor de corruptie van bepaalde dokters, directrices of andere zorgverstrekkers alsook voor de pesterijen van derden geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar of haar zonen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal wijst in dit verband op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt nog aangestipt dat verzoekster stelt dat met haar zoon L. alles goed gaat en dat ze geen vervolgingsvrees voor hem inroept.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

3.3.2. Wat de medische problematiek van verzoeksters oudste zoon K. betreft, bij wie op driejarige leeftijd autisme werd gediagnostiseerd, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij hiervoor wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in hun

land van herkomst, Albanië, waar zij doorheen de jaren meermaals beroep deden op o.a. privéinstituten, specifieke centra, staatscentra en privé- en staatsziekenhuizen om K. te behandelen en/of te laten verzorgen. K. werd in Albanië eveneens opgevolgd door psychiaters, dokters, chirurgen, therapeuten en kinderartsen. Bovendien kreeg verzoekster een tijdlang een uitkering vanwege de Albanese overheid omdat zij dagelijks instond voor de zorgen van K., dit tot het ogenblik dat K. naar een staatscentrum ging. Dit alles wordt door verzoekster -die ter staving van haar verzoek om internationale bescherming verschillende medische documenten bijbrengt- in haar verzoekschrift niet tegengesproken.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij Albanië heeft verlaten omwille van de grootschalige corruptie binnen de gezondheidszorg waarmee zij herhaaldelijk geconfronteerd zouden zijn geweest. In haar verzoekschrift merkt ze dienaangaande op dat "Het is dus niet omwille van een kwaliteitsverschil in de medische behandeling dat verzoekster Albanië verliet, maar wel omwille van de algemeen vigerende corruptie in het domein van de zorgen dat door de overheid niet doeltreffend bestreden wordt".

De medische problemen van verzoeksters zoon K. en het feit dat de gezondheidszorg in Albanië volgens verzoekster doordrongen zou zijn van corruptie en verzoekster beweerdelijk meermaals smeergeld zou hebben dienen te betalen aan verschillende zorgverstrekkers, houden evenwel geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekster maakt geenszins aannemelijk -het blijkt nergens uit haar verklaringen en elk begin van bewijs ontbreekt dienaangaande- dat verzoeksters zoon K. omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt duidelijk dat haar zoon K. wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot diens medische problematiek medische behandeling, opvolging en verzorging genoot.

Dat verzoekster blijkens haar verklaringen in Albanië meermaals met corruptie werd geconfronteerd, betreft, net als haar financiële beweegredenen hieraan te willen ontsnappen, een problematiek van socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat voor een beoordeling van de medische problemen van verzoeksters zoon K. an sich men gebruik dient te maken van de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.3 De Raad stelt vervolgens samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster geheel heeft nagelaten om in Albanië die verklaarde problemen van corruptie, alsook de pesterijen waarvan zij het slachtoffer werden, aan te kaarten en aan te klagen.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande op goede grond onder meer het volgende:

"Inzake uw bemerking dat de gezondheidszorg in Albanië corrupt is en dat u de dokters geen smeergeld meer kan blijven betalen (CGVS, p. 5-9 & p. 12) dient te worden opgemerkt dat u deze praktijken nooit heeft aangekaart bij de daarvoor toegewezen Albanese overheidsinstellingen. U geeft aan dat u slechts eenmaal een klacht heeft ingediend bij de politie, toen uw buurvrouw een fles naar beneden gegooid had toen K.(...) vier jaar was (CGVS, p. 10). U verliet Albanië samen met K.(...) op 18 september 2018, toen hij een leeftijd had van vijftien jaar (verklaring DVZ, d.d. 04.10.2018, vraag 16 & 31). Omdat er naar aanleiding van het flesincident gezegd werd dat het niet meer zou gebeuren, ondernam de politie geen verdere stappen meer (CGVS, p. 10), wat algemeen aanvaard kan worden bij zo'n incident. De elf jaar nadien heeft u dus geen enkele keer nog een aangifte gedaan bij de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 10). De vaststelling dat u sindsdien geen beroep meer heeft gedaan op de autoriteiten van uw land van nationaliteit ondermijnt uw verzoek om internationale bescherming in ernstige mate. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient namelijk aangetoond te worden dat die geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Op de vraag waarom u dan geen beroep heeft gedaan op een andere organisatie haalt u aan dat u ook deze diende te betalen (CGVS, p. 10-11). Ook deze reden is niet afdoende genoeg waarom u geen beroep zou hebben kunnen doen op hun diensten. Het is namelijk niet uitgesloten dat bepaalde organisaties of NGO's geld vragen voor hun medewerking.

Ook op de vraag waarom u geen advocaat onder de arm kon nemen om u te helpen met uw problemen zegt u dat u daarvoor geen geld had (CGVS, p. 11). Op de vraag of er geen pro deo advocaten bestaan in Albanië zegt u dat ook die geld vragen, net als de dokters (CGVS, p. 11-12). U haalt aan dat jullie dienden te overleven met één loon, dat van uw echtgenoot die mecanicien is bij een bedrijf dat wegen aanlegt (CGVS, p. 12). Naast de hierboven besproken medische problemen lijkt hierdoor dat ook financiële motieven aan de grondslag liggen van uw verzoek om internationale bescherming in België. Deze motieven zijn echter louter van socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals eerder aangegeven had u een tijdlang recht op en uitkering en kon uw zoon opgenomen worden in verschillende centra. Ook uw echtgenoot werkt en heeft dus een loon.

(...)

U bent er dus geenszins in geslaagd aannemelijk te maken dat u voor de corruptie van bepaalde dokters, directrices of andere zorgverstrekkers alsook voor de pesterijen van derden geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u of uw zonen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U schakelde tevens nooit een advocaat in of deed geen beroep op enige andere organisatie (CGVS p.10-11). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dan ook dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of, mits een afdoende en overtuigende uitleg, aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster blijft hier echter manifest in gebreke.

Verzoekster ontkent, noch betwist thans dat zij in Albanië slechts eenmalig klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, dit reeds meer dan tien jaar geleden toen bureu een flesje naar beneden hadden gegooid, en dat zij de jaren nadien nooit nog aangifte heeft gedaan bij de Albanese autoriteiten, net zoals ze evenmin beroep deed op een of andere organisatie of een advocaat. De huidige argumentatie in het verzoekschrift dat “Bij gemis aan enige ondersteuning, kan men op redelijke wijze aannemen dat verzoekster kon denken dat eens temeer zij geen doelmatig bescherming vanwege haar overheid kon verwachten”, dat “Verzoekende partij, in tegenstelling toont op concrete wijze de ineffectiviteit van de

bescherming van de autoriteiten in haar geval” en dat “Stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een NGO en/of een pro deo advocaat is puur illusie gelet op de algemene corruptie op alle niveaus in Albanië”, berust aldus niet op eigen, concrete, laat staan meerdere persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en ernst. Aangezien verzoekster de beweerde corruptie, discriminatie, onheuse behandelingen en pesterijen waarmee haar zoon K. en zijzelf persoonlijk zouden zijn geconfronteerd nooit bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart en aangeklaagd, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Albanese overheid niet bij machte of onwillig zou zijn om hierin op te treden. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht opgemerkt dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om eventuele verdere problemen te voorkomen en dat wanneer de autoriteiten van bepaalde praktijken niet op de hoogte worden gebracht zij hier vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden.

Verzoeksters huidig betoog dat zij onder meer omwille van de onschendbaarheid van de artsen en het feit dat deze eerbied genieten in de maatschappij, alsook het feit dat zij door de situatie met haar zoon K. uitgeput was, niet de moed of de durf had om artsen en schoolpersoneel, grondslagen van de samenleving zoals zij het noemt, aan te klagen, verklaart of verschoont geenszins haar totale nalaten om in Albanië ook maar enigszins de beschikbare beschermings- en hulpmogelijkheden (te trachten) aan te wenden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt allerminst in concreto aannemelijk dat het haar in Albanië met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.4. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde rapport omtrent een analyse van de situatie van kinderen in Albanië, waarbij de situatie van o.a. kwetsbare jongeren en kinderen met een fysieke en/of mentale beperking worden belicht, en artikelen betreffende de (gebreken in de) gezondheidszorg en corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.5. Voorts dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.6. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota met medische stukken wil neerleggen waaruit blijkt dat haar zoon medische verzorging nodig heeft en enkel in een gespecialiseerde instelling gescolariseerd kan worden. Verzoekende partij wijst er op dat zij in haar land van herkomst niet de nodige medische ondersteuning kan krijgen voor haar zwaar gehandicapt kind zonder dat er smeergeld aan te pas komt. Verzoekende partij wijst op alle ellende die zij reeds heeft moeten doorstaan om voor haar zoon in Albanië ondersteuning te krijgen. Verzoekende partij wijst nog op de racistische behandeling in Albanië van haar zoon. Deze situatie houdt volgens verzoekende partij een schending in van de Conventie van Genève.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het hernemen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Wat de medische problematiek van verzoekende partij haar oudste zoon K. betreft, bij wie op driejarige leeftijd autisme werd gediagnostiseerd, herneemt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij hiervoor wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in hun land van herkomst, Albanië, waar zij doorheen de jaren meermaals beroep deden op o.a. privéinstututen, specifieke centra, staatscentra en privé- en staatsziekenhuizen om K. te behandelen en/of te laten verzorgen. K. werd in Albanië eveneens opgevolgd door psychiaters, dokters, chirurgen, therapeuten en kinderartsen. Bovendien kreeg verzoekende partij een tijdlang een uitkering vanwege de Albanese overheid omdat zij dagelijks instond voor de zorgen van K., dit tot het ogenblik dat K. naar een staatscentrum ging. Dit alles wordt door verzoekende partij -die ter staving van haar verzoek om internationale bescherming verschillende medische documenten bijbrengt- in haar verzoekschrift niet tegengesproken. Dat haar zoon een racistische behandeling heeft genoten in Albanië, is dan ook niet meer dan een blote bewering.

De medische problemen van verzoekende partij haar zoon K. en het feit dat de gezondheidszorg in Albanië luidens verzoekende partij doordrongen is van corruptie en zij beweerdelijk meermaals smeergeld zou hebben dienen te betalen aan verschillende zorgverstrekkers, houden evenwel geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoekende partij blijkens de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven geheel nagelaten om in Albanië die verklaarde problemen van corruptie, alsook de pesterijen waarvan zij het slachtoffer werden, aan te kaarten en aan te klagen.

Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verzoekende partij haar zoon K. omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar neergelegde documenten blijkt duidelijk dat haar zoon K. wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot diens medische problematiek medische behandeling, opvolging en verzorging genoot.

De ter terechtzitting neergelegde documenten, zijnde een aanvraag mentaal onderzoek d.d. 29 november 2018, een herinneringsbrief van de verpleegster van het Rode Kruis d.d. 29 maart 2019, een getuigschrift van volgen van gespecialiseerd onderwijs d.d. 28 maart 2019 en een attest van "*Santé en Exil*" d.d. 1 april 2019, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande. Deze documenten hebben allen betrekking op de medische problematiek van de zoon van verzoekende partij, K., welke in dezen niet ter discussie staat. Deze attesten tonen echter niet aan dat de zoon van verzoekende partij omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag opgenomen criteria, geen toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot diens medische problematiek niet de nodige medische behandeling, opvolging en verzorging genoot of zal genieten in geval van terugkeer naar Albanië.

Tot slot benadrukt de Raad dat verzoekende partij zich voor de beoordeling van de medische problemen van haar zoon K., dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS